

Tanulságos igék a Prédikátor könyvéből

A prédikátor jól látja a veszélyt. Mivel Isten nem fizet meg azonnal, ezért sokan úgy gondolják, egyáltalán nem lesz elszámoltatás. De e pillanatban a prédikátor felemeli ujját, és arra figyelmeztet, mégis van igazság, akkor is, ha azt mi nem mindig látjuk.

2.

Olyan örömet, mint a forrás!

6.

A református oktatás éve

7.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXXIII. ÉVF. • 15. SZÁM
2022. AUGUSZTUS 1.
ÁRA 1,50 LEJ

Hűség és közöny: merre tart egyházunk?

Éves közgyűlését tartotta a közelmúltban egyházkerületünk. A geryeszegi lelkészszentelést követően Marosvásárhelyen a küldöttek a püspöki és missziói jelentéseket hallgatták meg, valamint püspökhelyettes, világi főjegyzőt és műszaki előadót választottak.

Időközi választásokat tartottak az idei közgyűlésen: a testület püspökhelyettesnek dr. Kolumbán Vilmos József teológiai rektort választotta, a presbiteri főjegyzői tisztséget Veress Zsombor gyógyszerész, kükküllői főgondnok, az egyházkerületi műszaki előadói tisztségét pedig Zakariás Attila sepsiszentgyörgyi építész töltheti be.

Az eseményt Szegedi László Tamás missziói előadó áhítata indította. A püspöki jelentés rendjén Kató Béla sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy számos jelét látni a megfáradásnak és közönyösségnek a gyülekezetek életében.

5.

Az Erdélyi Református Egyházkerület közgyűlését idén a marosvásárhelyi Kultúrpalotában tartották

Fotó: Kiss Gábor

Istenderengés

Gyönyörű és gazdag anyanyelvünk szókincstárában szép számmal vannak szavak, amelyek a hétköznapi beszédéből már hiányoznak. Mintha menekülnének a durva, káromkodós, Istent s embert gyalázó beszédétől. Pedig nem kellene így lennie. Ugyanis legtöbbször az elszürkült beszéd és a beszélő között szoros kapcsolat van. Ránk férne egy kis digitális kori nyelvújítás. Ám a nyelvreform, miként a 19. században, nem megy az érzelmi kultúra igényessége, megújítása nélkül. Ennek az igénynek a feltámasztásáért próbálunk mi is valamit tenni. Hétközi spirituális szókincstárunkkal, amelynek most ez a különleges, mély értelmű szavunk a tárgya: istenderengés.

Ízlelgessük kicsit anyanyelvünk szó- és képzetársítási zamatait. Mi mindent szöttek bele e szóba! Derengeni annyi, mint világosodni. Mindig a fénnel függ össze jelentése: derengő fény, derengő világosság.

3.

Lépés a folytatás irányába

Beszélgetés Székely Szabolcs tordatúri lelkipásztorral

A tordatúri gyülekezet több mint tizenöt évig nem használhatta templomát, 2016-ban kezdte el azt felújítani, idén nyáron avatták fel. Székely Szabolcs lelkipásztorral beszélgettünk a munkálatokról, a kis közösség életéről, a járvány okozta nehézségekről.

4.

Tanulságos igék a Prédikátor könyvéből 8.

Megéri-e a becsületesség?

Mindjárt az első versben szép megfogalmazással találkozunk. „A bölcsesség megvilágosítja az ember arcát, és kemény vonásai megenyhülnek.” Hogy mit jelent egy sötét arc és kemény tekintet, mindnyájan jól tudjuk. Csak menjünk ki az utcára, és hány sötét arccal és kemény tekintettel találkozunk! De itt azt olvasuk, hogy a bölcsesség megvilágosítja a sötét arcot és megenyhíti a kemény tekintetet.

Ha így van, miért ne akarna minden ember bölccsé válni? Ki ne vágyakozna arra, hogy megvilágosított arca és megenyhült vonásai legyenek? Persze először arra a kérdésre kell válaszolnunk, hogy mi a bölcsesség, amiről a prédikátor beszél. Sokan azt állítják, a bölcsesség nem más, mint tudás, tudomány, hisz már az ókor költője, Ovidius arról beszél, hogy a tudomány megfinomítja az embert, az ember erkölcsét, szokásait. Az biztos, hogy a tanult emberek általában finomabbak, de azért ez mégsem egészen igaz. Mert sok olyan gonoszság történt e világban, amit tudósok követek el. Az a bölcsesség, amiről itt szó van, nem sajátítható el az iskolapadokban, egyetemi kurzusokon. Mert e bölcsesség csak hit által sajátítható el, ez a bölcsesség elrejtett az értelmesek elől, és a kisdédeknek jelentetett meg, ahogy Jézus mondja. Ezt csak ajándékba lehet kapni, illetve előbb kérni kell azt Istentől.

Megtörténhet velünk is az, ami Mózesnél a szent sátorban, hogy egyszer csak elkezdett ragyogni az arca. De mi az, ami elsötétíti az ember arcát és megkeményíti vonásait? E kérdéssel Jób is küszködött, a zsoltárok írói is. Ez a kérdés Isten világkormányzása és az igazságosság kérdése. A prédikátor sem tudja megfejtetni azt a kérdést, hogy miért nyomorult a sorsa az igaznak, és miért van jó sorsuk a gonoszoknak. A gonoszok nemcsak hogy megmenekülnek a büntetéstől, hanem jutalmat is kapnak a gonoszágukért, mintha Isten elismerné az ő gonoszágukat. Hol van itt Isten igazsága?

A prédikátor körül néz maga körül, és mindenütt igazságtalanságot lát. Még ott sem lát igazságot, ahol mi általában látni szoktunk: a halálban. Úgy látja, a gonoszul cselekvők nyugalomra mennek, az igazakat pedig elfelejtik. Ő sem az életben, sem a halálban nem lát igazságot.

A kérdés bizonyára nekünk is sok fejtörést okozott már. Ilyenkor könnyen rossz következtetéseket vonunk le, s kijelentjük: semmit sem használ, ha becsületesen élek, mert a csaló és hazug többre viszi az életben. Akkor miért ne csaljak és hazudjak én is? Ahogy a kommunizmusban mondták: a kollektív aranybánya, aki nem lop, mind megbánja!

A prédikátor is jól látja a veszélyt. Még az igaznak szíve is hajlik arra, hogy a gonoszt cselekedje. Mivel Isten nem fizet meg azonnal, ezért sokan úgy gondolják, egyáltalán nem lesz elszámoltatás. De e pillanatban a prédikátor felemeli ujját, és arra figyelmeztet, mégis van igazság, akkor is, ha azt mi nem mindig látjuk. Erre is igaz az, amit az Úr Tamásnak mondott: boldogok, akik nem látnak és hisznek. Mert igaz, hogy Isten malmait lassan őrölnek, s aki vétkezik, meghosszabbítja életét, de mégis az istenfélőknek lesz jó dolguk. Ez a „mégis” hit az, ami átsegít minket a gyötrő kérdéseken, át tudunk látni az eseményeken, és tudjuk, hogy mindenkinek ellenére az utolsó szó Istené.

A hit óriási ajándék a prédikátor számára, s az lesz az eredménye, hogy ezután boldogan tud élni. Az ilyen ember nem lesz megkeseredett, nem lesz rezignált. A prédikátor beszél arról is, mit tehet az ember, amikor egy zsarnok uralkodik, amikor az igazságtalanság ül a trónon. A prédikátor szerint az ilyen zsarnok is Isten akaratából van, neki is engedelmeskedni kell. Őva int attól, hogy az ilyen zsarnoktól megtagadjuk az esküt, vagy hogy forradalom által próbáljuk megdönteni a hatalmát. A prédikátor figyelmeztet, ne higgyünk a zsarnok-

„Mégis tudom, hogy az istenfélőknek lesz jó dolguk.”
(Préd 8,12)

ban, sem az ő győzelmében. A zsarnokot majd Isten fogja ledönteni.

Vigyázni kell arra, hogy nem csak a királyok, az országok, nagyhatalmak vezetői lehetnek zsarnokok, igazságtalanok, hanem ez előfordul a kis emberek között is. Zsarnokká válhat a férj vagy feleség, a főnök, a munkatárs, sőt még a gyülekezet vezetője is. Hány ilyen kis zsarnokot ismerünk mi is a közvetlen környezetünkben. Erre nézve is igaz a prédikátor parancsa: el kell hordozni őket, de nem szabad hinni bennük. Vannak olyan terhek, amelyeket egy életen át hordozni kell, vannak olyan gombócok, amelyeket le kell nyelni, vannak olyan emberek, akiket egyszerűen el kell tűrni, de sohasem szabad hinniük sem nekik, sem abban, amit hirdetnek. Nem szabad azt hinniük, hogy övék az igazság, az utolsó szó. Nem az övék, hanem Istené és az ő igazságáé. Isten nagyobb minden zsarnoknál, minden zsarnokságnál és minden igazságtalanságnál.

Ez a prédikátor bölcsessége, de van ennél még nagyobb bölcsesség, az, amit ő még nem tudhatott, és ez nem más, mint a Krisztusban megjelent bölcsesség. Soha senki nem volt e világon, aki az igazságtalanságot úgy szenvedte volna el, mint ő, de olyan sem, aki a gonoszságot, a zsarnokságot úgy győzte volna le, ahogy ő ezt a golgotai kereszten megtette. Tolsztoj megrázó elbeszélést írt egy üzletemberről, aki boldog és szép életet élt, de akit egy adott ponton azzal vádoltak meg, hogy rablógyilkosságot követett el. Mivel ártatlanságát nem tudta bizonyítani, először életfogytiglani fogházra, majd szibériai kényszermunkára ítélték. Ott megöregedett és megöszült. Azt írja róla a szerző, hogy soha nem kacagott, keveset beszélt, sokat imádkozott. 27 év után egyszer új rab érkezett, aki kérdezgette a többieket, miért vannak elítélve. Az ártatlanul elítélt rab mindenki nagy csodálkozására azt mondta: bűneim miatt vagyok itt.

Nos, ez az ember megértette a legfőbb igazságot, a kereszt igazságát. Ez minket is megvilágosíthat és erőt adhat, hogy ezt az életet ne sötét ábrázattal és kemény arccal éljük le, hanem abban a hitben, hogy Krisztus fog győzni.

| LŐRINCZ ISTVÁN |

Kinek hiszünk?

Egy tekintélyes keresztyén igehirdető konferencián tartott előadását így fejezte be: „Megtörténhet, hogy amennyiben nem vesszük komolyan hitünk növelését, és amennyiben elhanyagoljuk üdvösségünk kérdését, úgy este lefeküdve éjszakai nyugalmunkra, reggel a pokolban ébredhetünk fel.”

Hogyan lehet az, hogy a mai modern korban valaki a pokol létezéséről beszél? – kérdezték az előadót. A ma felvilágosult embere már nem a halálra és az azt követő dolgokra gondol, hiszen az a sötét középkor elmaradott gondolkozása – mondták mások.

– Igen, a pokol szomorú valóság – volt a válasz.

– De hogy lehet, hogy valaki még hisz ebben? – hangzott az újabb kérdés.

– Mert ezt maga a mindentudó Jézus mondta. A gazdagról és Lázárról szóló példázatában kijelenti: „Meghala pedig a gazdag is, és eltemették. És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén...” (Lk 16,22–23).

A kérdés felénk így hangzik: mi kinek hiszünk? A tudomány változó világában a magát nagyinak tartó, de halandó embernek, vagy pedig az örök igazságot kijelentő Jézus Krisztusnak?

BÁNYAI LÁSZLÓ

Agnus Rádió

24 órán át a világhálón

www.agnusradio.ro

88,3 MHz-en

03-08 és 12-15 óra között
Kolozsváron

Istenderengés

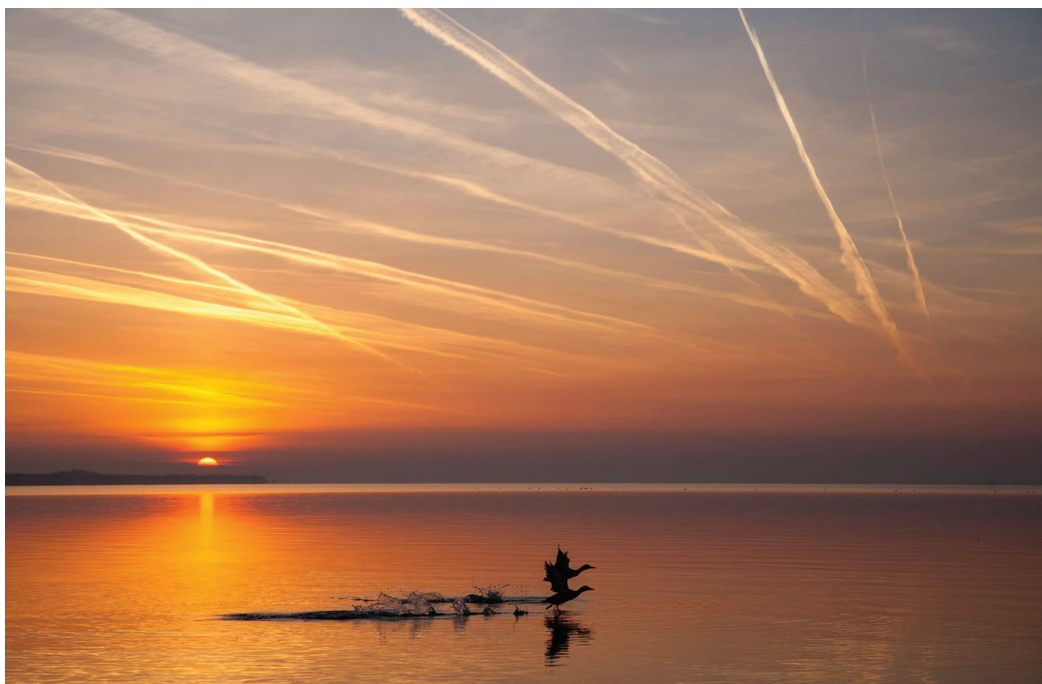
1. | Jelenti a sötétből, a homályból halványan előtűnőt, kiviláglót. A félhomályban, a ködben derengő hegyeket. „Alkonyég felhőjén (...) túl derengő csillagokat” látott Juhász Gyula. Messze kétfelé ágazó derengő lépcsőket érzékelt, faburkolatos termeket, fogadósobákat Kosztolányi Dezső. Átvitt értelemben olyan, ami az emlékezetbe kezd visszatérni, kezd érthetővé válni. A már-már derengő összefüggést átlátta vagy éppen megint elvesztette valaki.

A dereng, feldereng vonatkozhat a hajnali világosságra. Napfelkelte idején észrevehetően, fokozatosan mutatkozik: dereng a hajnal, a reggel. „Dereng a szürke pirkadás” Juhász Gyula szemében. Lassan oszlani kezd az éjjeli sötétség, kissé világosodik, világosodni kezd, pirkad. Még alig derengett, amikor elindultak – szoktunk olykor fogalmazni. De utalhat arra is, amely halványan fénylik, alig észrevehetően látszik. „Világosság dereng az ablakából.”

„Még mindig fenn ragyogott a Hold, téren, halmon tündér világa derengett” – írta Vörösmarty Mihály. Vagy: „Láttam derengeni hóban a messze sötét / téli mezőket” (Babits Mihály).

Átvitt értelemben valakinek az arcán valamely érzelem, lelki folyamat alig észrevehetően mutatkozik. „Egykedvű maradt (...), némi színezete a részvét szelíd örömének derengett csak rajta” – fogalmazott Jókai. Juhász Gyulánál a homályos emlékezésre utal: „Egy víg majális mámore dereng még, / A könnyek fátylán rózsálóló nagy emlék”. Jelentheti azt is: valaki előtt valami kezd érthetővé válni. Nem érti még, de már dereng neki. „Derengeni kezdett a fejében, hogy ez elégedetlen valamivel” (Móricz Zsigmond).

Mindez a gazdag jelentésszöveggel igazi kincses szókapcsolattá szövődött az Isten–ember kapcsolatban. Mózes és senki emberfia nem láthatta meg Istent, de felderengett előtte az izzó csipkebokorban (2Móz 3,1kk). Bálám, a megnyílt szemű férfiú, aki leborulva, nyitott szemekkel látta a távoli jövőben felderengő Urat: „Látom őt, de nem most, szemlélem, de nem közel. Csillag jön fel Jákóbból” (4Móz 24,17). Mózes is, Bálám is istenderengőn volt, földi létezését beragyogó látások megajándékozottjaiként. Az

Fotó: MTI

istenderengés ajándékát kapta János is: „Istent nem látta soha senki, az Egyszülött nyilatkozta ki, aki az Atya ölén van” (Jn 1,18 – SZIT-fordítás). Pál pedig az istenderengés állapotáról így fogalmazott: „Most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre” (1Kor 13,12). Jézus Krisztus pedig „a láthatatlan Isten képmása” (Kol 1,15).

Boldog ember az, akinek vannak hasonló istenderengései, istensejtései, még ha félhomályosak is, de ezek az Istenre ismerés pirkadati pillanatai. Felejtethetlenné hitéletünk fejlődésében. Boldog vagy, ha Jézus Krisztusban, az örök Logoszbán, Igében tudod szemlélni életed csipkebokor titkát. Azt is láthatjuk, hogy az Ószövetség számos istenderengésbe merült próféta, pap ezernyi bizonyágtétele az eljövendőről. Hitünk szerint ezek a sejtések, látomások Jézus Krisztusban lettek igenné, ámenné, valóssággá – kijelentéssé.

Ha csak egy hétre való idézetét lapozom fel a herrnhuti testvérközösség 71 nyelvre lefordított bibliaolvasó kalauzának, az istenmegismerésnek hajnali fényei áradón derengenek fel ezekben. Minden nap az ó- és újszövetségi Ige mellett egy-egy felismertető imacsendben meg-

fogalmazott gondolattal. Nagy istentapasztalások, hitélmények, igeélmények sorshorizontot bevilágító élményeit öntik szavakba a boldoggá tett lelkek spirituális szóhasználatukkal. Egy hétre visszatekintve Müntzer, Bonhoeffer, Kierkegaard, Zinzendorf, a közösségalapító herrnhuti nemes, Clairvaux-i Bernard istenderengéseiben fogant vallomások mondatcsodák jelennek meg. Mai szavaink lehetséges jelentés-összefüggéseire közülük talán leginkább Müntzer meghódoló, önismerettel átszőtt szavai rímelnék: „Istenem, minden csillag szent Teremtője, vonj fénykörödbe minket, akik oly messzi vagyunk tőled, hogy megismerhessük Jézus Krisztust, aki érettünk lett emberré”. És még egy gondolatsor a dán protestáns teológus-filozófustól, Kierkegaard-tól: „Uram, ha úgy tünne is nekem, hogy mind ez óráig nem nagyon figyeltél rám, kiáltásom szavára, panaszlásaimra, sóhajtozásaimra vagy hálaadásomra – Uram, mégsem hagyom abba a könyörgést hozzád, mígnem érezni fogom, hogy hálaadásomat elfogadod, és válaszolni fogsz”.

Áldott szófejtő csendeket, istenderengésbe merülő-emelő hajnali vagy alkonyati imákat kívánok az olvasónak hétközi napjain!

| DR. BÉKEFY LAJOS |

Idegen templomban is otthon

I dőnként messze kell menni ahhoz, hogy megtaláljuk a kikapcsoló csendességet. Új látványok között bandukolva, különösebb cél nélkül. És engedni, hogy a nagy kékség, a tenger folyamatosan ismétlődő morajlása hatalmába kerítsen. Ez a nyaralás varázsa, amelyben jólesik elmerülni.

Egyik délelőtt az Adria-parti kisvárosban elindultunk a kanyargós utcákon. Nem kerestünk semmit, csak látni akartunk. Így került utunkba egy templom is. Beléptünk, rajtunk kívül senki más. Csak csend és békesség. Az a jellegzetes hangulat, amelyet a magunk gyakran látogatott istenházából jól ismerhetünk. De itt, több száz kilométerre az otthonunktól különösen jólesett a templomba belépni, leülni

és csendben maradni. Mert itt is kell valami bizonyosság, hitbeli fogódzó. Elmormoltunk egy hálaadó imát, hogy íme megérkeztünk, jó pástorunk óvott az úton.

Valósággal megnyugtató, hatása alá került ez a jól ismert, otthonos templomi csend. Nem kell figyelmeztetnünk egymást, nem kell csendre inteni a másikat, még a velünk lévő gyermeket sem. Az Úr házában éreztük igazán kicsiny voltunkat, ahol mi csupán néma, de szívből jövő áhítattal szóltunk.

Az istentisztelet csendje ez. Amely egy-egy külhoni templomba betérve ugyanazt jeleníti: az Úr hatalmát és gondviselő kegyelmét. Az otthonosság jól ismert érzése ez. Az Istennel való találkozás áldott lehetősége, amelyben jól-

esik elmélyedni, megfogalmazni a szívünkben elraktározott gondolatokat. Mert még egy nyaraláson is sok mindent meg lehet és meg kell osztani, beszélni a mi Urunkkal. Számos nehéz körülmény, emberi tényező vesz körül ilyenkor is, ezért ugyanúgy kell a Lélek jelenléte, reménysége, mint bárhol másutt.

Néhány perccel később feltöltődött lélekkel léptünk ki a hajlékból. Nem véletlen, hogy a nap végén úgy emlékeztünk vissza, ez volt a napi programunk egyik legszebb alkalma. Az a pár percnyi csend, egyéni istentisztelet. Egy Adria-parti állomás. A hangos tömegből való rövidke, de mégis oly fontos félrevonulás. Ezzel lett megihettebb és reményteljesebb a nyaralásunk.

| FÁBIÁN TIBOR |

Templomfelújítás: lépés a folytatás irányába

Beszélgetés Székely Szabolcs tordatúri lelkipásztorral

1. | – Mit kell tudni a túri gyülekezetéről?

– Kis közösség, mintegy 200 lelkes. Tordatúr félúton fekszik Kolozsvár és Torda között, ez meghatározza az emberek életét, a közösség nyílt, sokan ingáznak a két településre dolgozni. Lelkipásztorként úgy érzékelem, a lakosok ragaszkodnak a közösségükhöz. Sokan közülük ugyanis úgy oldják meg az ingázást, hogy nem költöznek be a városba.

Tordatúr községközpont, a lakosok fele magyar, fele román. A magyarok felekezeti szempontból három részre oszlanak, a református mellett unitárius és katolikus közösség is található a településen. A három lelkipásztor jól együtt dolgozik, másképp nem is lehetne: szinte minden családban vegyesházasságban élnek. Például unitárius, katolikus gyerekek is járnak református vallásórára, hiszen egy baráti társaságot képeznek a fiatalok. A vírus előtt elég jó ifjúsági csoport működött, ahova szintén jöttek unitárius és katolikus fiatalok is. A velük való foglalkozás fontos, mert ezáltal tudjuk biztosítani a gyülekezetek jövőjét.

– Mikor épült a templom?

– A túri templom története 1727-ig nyúlik vissza, ugyanis akkor kezdtek neki a helyi reformátusok a templom építésének. Az 1970-es évekig csak a hajó állt, tornya sem volt, a templomkertben egy fából készült harangláb állt, amelyet az átépítés során elbontottak. Debreczeni László tervei alapján kazettás mennyezetet, új padokat készíttettek, gyűlésteremmel, toronnyal bővítették ki a templomot. Anyagi gondok miatt a gyűlésteremnek csupán a falai épültek fel, a tornyot is csak kívülről vakolták le, nyílászárókat nem tettek.

– Mennyire befolyásolta a szolgálatot és a gyülekezeti életet a járvány?

– A vírus előtt kezdett érződni, hogy a gyülekezet próbál talpra állni, egyre többen látogatták az istentiszteleti alkalmakat, ez a lendület azonban derékba tört. Nem csak az

én nevemben mondhatom, hogy ez az időszak kifejezetten ember- és gyülekezetpróbáló volt. A járványt megelőzően számtalan foglalkozás volt a gyülekezetben, amely rendkívül áldásos volt. E tevékenységeket csak részben sikerült újraindítani. Gondolok elsősorban az ifjúsági alkalmakra, a házi bibliaórák csoportra, a fiatal házaspár bibliaórájára, a gyülekezeti bibliaórára. Leginkább a vallásóra indult be, a gyerekek lelkesen látogatják azokat. A karantén ideje alatt segítettünk az időseknek, betegeknek, ebben a munkában közreműködtek a körzeti presbiterek is. Nyilván a vírus rányomta bélyegét a templomlátogatottságra is. Egy ideig nem járhattunk templomba, azt Facebook-közvetítéssel próbáltuk túlélni. Bízom abban, hogy ezentúl a templomban tarthatjuk az istentiszteleteket, és próbálunk felzárkózni arra a szintre, amelyen a járvány előtt voltunk. Ám amilyen könnyen épültek le a vírus következtében a különböző foglalkozások, annyira nehezen lehet azokat visszaállítani a járványt megelőző szintre. A bibliaórákat is beindítottuk, de még mindig nem olyan létszámban vagyunk jelen azokon, mint néhány évvel ezelőtt.

– A templomot nemrég felújították. Miért volt szükség rá?

– A hajlék már a 2000-es évek elejére leromlott állapotba került. A gyülekezet 2015-ben választott meg lelkipásztornak, és amikor először jártam a templomban, igencsak szomorú látvány fogadott, szinte romos állapotban volt az épület. A falak helyenként omladoztak, nem volt padlózat, a villanyhálózat elavult, a fűtés hiányzott, a padok szétáztak, a karzat és a kazettás mennyezet egy része kiégett. Ezért már 2016-ban hozzákezdünk a felújításhoz. Abban az időben a legnagyobb segítséget a polgármester és az alpolgármester asszony nyújtotta. A templom újrualapozásának fogtunk neki, ezt az épület állapota követelte meg. A legnagyobb támogatónk végül az egyházkerületen keresztül a magyar kormány volt, tőle kaptuk azt a támogatást, amely lehetővé tette, hogy a beruházásokat ki tudjuk fizetni, így sikerült a templomot a toronnyal és a gyűlésteremmel kívül-belül felújítani. Ezzel párhuzamosan a magyar kormány támogatásával sikerült a parókiát és annak környékét is rendbe tenni. A munkálatokkal már rég kész voltunk, ám a presbitérium úgy határozott, csak akkor kezdjük a templomban tartani az istentiszteleteket, amikor sikerül Isten hajlékát a püspök jelenlétében méltóképpen felavatni. Erre most nyáron került sor, a gyülekezet rendkívül örvendett, hogy Kató Béla püspök jelen tudott lenni a hálaadó istentiszteleten, és először ő hirdetett igét a megújult templomban.

– Mit üzensz a híveknek?

– A templomszentelési istentiszteleten a Zsolt 5,8 alapján köszöntöttém az ünneplőket: „de én bemegetek házadba, mert te nagyon szeretsz engem, és szent templomodban leborulok, mert tisztellek téged”. Valóban nagy élmény volt a gyülekezet számára, hogy hosszú évek után ismét birtokba vehette templomát, amely a közösség életében szent helynek számít. Lehet, sokszor pusztítjuk és bemocskoljuk a világot magunk körül, de az ember mégis érzi, hogy szüksége van olyan helyre, ahol leborulhat Teremtője előtt. Ennek szükségét a túriak is érezték, mert majdnem 15 évig nem használhatták templomukat. Az emberek évezredekkel ezelőtt nem azért gyűltek össze, mert nem léteztek tömegkommunikációs eszközök, hanem azért, mert jó volt együtt lenni és egymással megosztani a hit élményét. Bízom abban, hogy a templomszentelési alkalom a gyülekezet számára is új kezdetet jelent, amikor a hívek birtokba vehetik az őseik által felépített örökséget. Belakhatják azt imádsággal, Istenhez kapaszkodó lélekkel. Mert a templom az a hely, ahol az összezavarodott nyelvek, szívek végre találkoznak egymással.

A templom felújítása egyetlen gyülekezet életében sem jelentheti valaminek a végét, hanem egy lépést a folytatás irányába. Hiszen ügyelnünk kell az épületeink megővésére, hogy méltó körülmények között tudjuk folytatni a lelki építkezést, s valódi élettel, hittel tudjuk megőrizni megújított tereinket.

A tordatúri templomszentelés alkalmával az ünneplők a helyi gyülekezet fiataljainak műsorát hallgatták meg

Hűség és közöny: merre tart egyházunk?

Az egyházkerületi közgyűlésen dr. Kolombán Vilmos teológiai rektort választották meg püspökhelyettesnek

1. | Az esperesi vizitációk során kiderült, egyes gyülekezetekben 2020 márciusától letették a lantot a járványra való tekintettel – becsukták az anyakönyveket, a lelkeszi munkanaplót, a gyermekekkel és az ifjúsággal való foglalkozást. Eközben a számos felújítás, építkezés töretlenül működött, és ez örömet és elégtételt jelentett sok gyülekezet életében. „Miközben a növekedésnek, az építkezésnek örvendezünk, addig elesettséget, közönyt, fáradtságot, sőt cinizmust is találunk. Meggyőződésem, hogy az isteni hűségre való rácsodálkozás, az abban való megerősödés menthet meg bennünket attól, hogy a sok elvett jó dacára hálátlanoknak bizonyuljunk, holott Isten kegyelmében hordoz, és megújulásra készítet” – hangzott el.

Kató Béla arról is beszámolt, hogy az elmúlt évben a rendszerváltás óta legkisebb számban jelentkeztek fiatalok a teológiára. A jelenség mögött az húzódhat, hogy az ifjak számára nem vonzó a lelkeszi pálya, mert sok esetben torz Krisztus-képet, konfliktusokat, önzést látnak az egyházban. Eközben számos gyülekezet továbbra is hűségesen helytáll, és erőt, időt, anyagiakat nem kímélve közössége építéséért dolgozik, nem adják meg magukat a széthullás látványának, aggasztó körülményeknek vagy a kor porlasztó cinizmusának.

A jelentés során szó esett a világban zajló keresztyénüldözésről is. A püspök elmondta: bár igyekeznek a keresztyénséget kiszorítani a publikus térből, és fennáll a kísértés, hogy zárkózzunk be a templomok falai közé, követnünk kell a pünkösöd csodáját, hogy kilépjünk a zárt ajtók mögül. „Erről mi sem mondhatunk le, mert akkor a küldetésünk lényegét adjuk fel” – hangsúlyozta Kató Béla, majd az anyanyelvi oktatás fontosságát hangsúlyozta. Mára 5400 gyermek tanul a református egyház által fenntartott intézményekben. Szimbolikus értékűnek tartja, hogy a közgyűlés keretében helyezik el Marosvásárhelyen egy elemi iskola alapkövét, ahogyan 1908-ban a református kollégium alapkövét is elhelyezték.

A felújítások, építkezések rendkívül megnehezített körülmények között folytatódnak a háború és gazdasági válság miatt előállt anyagihiány és drágulások következtében. Most az intézmények fenntartása az igazi kihívás, hiszen az infláció és az energiaválság olyan terheket ró az elkövetkezendő időben a gyülekezeti tagokra, amelyre nehéz felkészülni. Kató Béla arra kérte a jelenlevőket, fordítsanak különös figyelmet a gyülekezetekben élő idősekre, hiszen sokan fognak étel vagy fűtés nélkül maradni.

„Az utóbbi időben megszorodtak a lelkesek és gyülekezeti tagok közti ellentétek. Minden ilyen panaszt ki kell vizsgálni és lehetőség szerint a békességet és az együttműködést helyre kell állítani. Ennek kivitelezése elsősorban az egyházmegyéknek a kötelessége” – mondta el a püspök. Az egyéni érdek előtérbe helyezését a zsinat úgy orvosolná, hogy a második lelkesi állást csak tíz év elteltével lehet feloszlatni, elkerülve ezzel az egyénre szabott állás létrehozását. „Szeretném felhívni a figyelmet, hogy a közösségi média színpad is. A tisztességtelen beszéd vagy rágalmozás megengedhetetlen az egyház képviselői, lelkipásztorai, presbiterei körében. Márpedig ami felkerül a világhálóra, az ott is marad. Bölcsnek és megfontoltnak kell lenni. A kommunikáció eszközei fontosak, de csak eszközök!”

Az egyházkerület a 90-es évek óta a legnagyobb gyűjtését rendezte a kárpátaljaiak megsegítésére. Közel egymillió lejt gyűlt össze, amelyet fokozatosan hasznosítanak a diakóniai ügyosztály szervezésében a kárpátaljai testvérek kérései és igényei szerint. Az idei népszámlálásról is szó esett: „Ha nem veszünk benne részt, akkor gyengítjük a közösséget, de magunk is vesztesek leszünk. Nagyon fontos a népszámlálás, hiszen a világ és a környezetünk is csak a számok tükrében ítéli meg, és a jövőbeli támogatások is ezektől függenek.” A hívek felmérése, feltérképezése során különösen nagy kihívás a gyermekek megtalálása, de a tanítás rendszerét, a külső feltételeket is fel kell építeni, akár magyar nyelvleckékkel is. Az egyházkerület a KOEN Alapítvány munkatársaitól egy kézikönyv összeállítását kérte, amely segítséget nyújt a gyülekezeteknek a gyerekek foglalkoztatásában.

A továbbiakban Szegedi László missziói jelentése hangzott el. Újra lélekszámapadás történt, egyházkerületünkben 2021 végén 267 779 reformátust számláltak. Továbbra is jellemző a szóróanyagok, kisebb falvak és kisvárosok elnéptelenedése, de nehézséget jelent a nagyvárosokba beköltözők megtalálása is. A járvány utáni lazításoknak köszönhetően jelentősen megnőtt a házasságkötések száma, és bár az elmúlt két évet a templomlátogatók számbeli csökkenése jellemezte, a belmissziós munka eredményeként sokan visszatértek a templomokba. Még mindig sokan félnek közösségbe menni, de a vasárnapi istentiszteleteken való részvétel újból átlépte a kritikus 10 százalékos pszichológiai határt: 11,56 százalékosra emelkedett. A bibliaórák, vallásos ünnepélyek, ifjúsági rendezvények, szeretetvendégségek, imaheti szolgálatok esetében nem sikerült a járvány előtti időszak mutatóit elérni. A missziói előadó szerint örömdetes, hogy sok ifjú lelkes a mai kor generációjának nyelvén és eszközeivel közelít az ifjakhoz. A belmissziós szövetségek sorában a nőszövetség lendületével és hitével csodákat művelt. A Presbitéri Szövetség is újrendezte sorait. Az IKE és a cserkészmozgalom tevékenységét lassította legkevésbé a világjárvány, ám a gyülekezeti diakónia és a Diakónia Keresztyén Alapítvány is fejlesztette tevékenységét. A gyülekezetek jövője attól függ, mennyire veszik komolyan a vallásoktatást és katekizációt – hangsúlyozta Szegedi László.

A közgyűlés első napján Gernyeszegen hét fiatal lelkipásztor felszentelésére került sor

Olyan örömet, mint a forrás!

Gondolatok a Válts irányt! IKE Fesztivál első napjáról

Déli 12 óra, szikrázó napsütés. Akármerre nézünk, sürgő-forgó embereket látunk, mindenki az utolsó simításokat végzi Zeteváralján a Deság Resort minden szegletében. Izgatottan készülünk, ugyanis elérkeztünk ahhoz a naphoz, amire már négy éve vártunk: végre ötödik alkalommal is kezdetét veszi a Válts irányt! IKE Fesztivál.

Érkeznek a fiatalok, mi pedig árgus szemekkel figyeljük, hogyan fogadják a fesztiválnak

otthont adó új helyszínt. Gurulnak a bőröndök, hátizsákok, hálósákok egészítik ki a fesztiválzókát. Kifeszülnek az első sátrak, szemünk előtt telik meg élettel a helyszín. Rövidnadrág, szoknya, szandál, papucs, bakancs. Színes a kiegészítők sora, de már az első pillanatokban látjuk: létezik egy olyan kiegészítő, amit senki nem hagyott otthon. Mindenki arcán ugyanolyan fényesen csillog az öröm. A viszontlátás öröme. Az első fesztivál öröme. A sokadik fesztivál öröme.

Az emlékek és az új élmények megtapasztalásának öröme.

Egyre több sátor-szeg kerül a földre, egyre nagyobb a zsongás, egyre sűrűbben ülünk a színpad előtt. Szinte érezni lehet az öröm illatát, ami átjárja a teret, s magunkba szippantjuk, hogy később is erőt meríthessünk belőle. Számtalan ismerős arccal futunk össze, megannyi ismeretlennel, de ugyanúgy örülünk egymásnak és a lehetőségeknek, hogy itt lehetünk.

Színpadra lép a Válts irányt! Band, majd Lukács Vilmos István szolgálatával ünnepélyesen is megkezdődik a Válts irányt! IKE Fesztivál. Az ünnepi istentisztelet vezérelve ugyanaz, mint az idei fesztivál mottója: örömmel. De vajon mitől lesz teljes az örömünk? Hány külső és belső tényezőnek engedjük, hogy befolyásolja örömünket? Meddig tudunk örülni? Csak addig, amíg az újdonság erejével hat, s ha már megszoktuk, meguntuk, félretoljuk a képzeletbeli örömpolcon, hogy helyére új kerülhessen?

Sokféle örömet tapasztalhatunk meg. Lehetnek időszakos, felszínes örömeink. Örülhetünk emberi kapcsolatainknak, tárgyainak, de igazán csak akkor válhat teljessé az örömünk, ha nem elégszünk meg a kevéssel, a hamissal, az utánzattal. Annak tudunk a leginkább örülni, amit Istentől kapunk.

Hisszük, hogy e sok lelkes fiatal is azért lépte át július 5-én a fesztiválkaput, hogy túl azon, hogy örömforrássá váljon, megtapasztalhassa azt is, miként lelheti meg itt, a fesztiválon saját örömét, s miként vihet ebből másoknak is úgy, hogy közben nem kell kipakolni a hátizsákjából semmit. Mert „olyan örömet, mint a forrás, olyan örömet, mint a forrás, olyan örömet kaptam tőled, Istenem”.

| TÓTH IZABELLA |

Egyél szépen!

Manapság számos konyhai segédeszköz áll rendelkezésünkre, hogy a különböző ételeink elkészítése egyszerűbbé váljon, vagy éppen egészségesebb formában tudjuk asztalra tenni a sült húsokat, zöldségeket. Ilyen kellék a sütőzacskó, amely több szempontból is hasznosnak bizonyul. Egyidőben készülnek el benne a húsok a zöldségkörettel, amelyek saját zsírukban, levükben sülnek, párolódnak, használatával pedig a sütőedényünk is tisztán marad. Emellett az ízek is magukért beszélnek, a karamellizálódott és megpuhult zöldségek (sárgarépa és peszternák) jól kiegészülnek a belül szaftos, omlós, kívül ropogós csirkecombokkal. A combok fűszerezéséhez készítsünk egy keveréket só, bors, piros paprika, rozmaring, majoránna, fokhagymapor és currypor, valamint icipici fahéj és szerecsendió hozzáadásával, majd dörzsöljük be velük, miután vékonyan megkentük őket napraforgóolajjal. Ettől a művelettől ropogósabbá válik a bőrös felület. A krumplikat vágjuk négybe, nagyobb hasábokba a paprikát, a sárgarépákat félbe, több szeletbe a peszternákat, enyhén sózzuk, borsozzuk őket. Helyezzük bele a sütőzacskóba a húsok mellé, és rögzítsük a zacskó száját. Előmelegített sütőben 180 fokon süssük nagyjából egy órán át.

Kivéve a sütőből óvatosan nyissuk ki a zacskót, a belőle kiáramló forró pára könnyen sérülést okozhat, ha nem vigyázunk. Készíthetünk

hozzá külön köretnek párolt rizst, és tálaljuk izletes mártással. A képen látható színes rizs egy barna, fekete és vörös rizs válogatás, amely egészségesebb fehér társánál, és látványban is jól kiegészíti a tányér többi elemét. Ezúttal fehérboros mártással képzeltem el, amely

karamellizált barnacukorral készült. Három evőkanál barnacukrot lassú tűzön olvasszunk fel, adjunk hozzá 4-5 dkg vaját, 1,5 dl fehérbort, majd sűrítsük be 1,5 dl vízben elkevert bő evőkanálnyi liszttel. Miután elkészült, sózzuk, enyhén borsozzuk.

| ALBERT BEÁTA |

A református oktatás éve

Közös gyökerek és közös jövő Marosvásárhelyen

Egy töről fakad, közös épületben működik, és együtt tervezi a jövőt is a Református Kollégium és a Bolyai Farkas Elméleti Líceum Marosvásárhelyen. A júliusi egyházkerületi közgyűlésen újabb közös épület alapkövét helyezték el, példát mutatva az együttműködésről.

A református kollégium története a 16. századig nyúlik vissza. 1556-ban határozott a kolozsvári országgyűlés új református tanintézetek létrehozásáról, a következő évben pedig a Vártemplom területén álló egykori Ferenc-rendi kolostorban létrejött a Schola Particula. A mai helyszínre 1601–1602-ben költözött át az intézmény, az épület azonban csak 1909-től, Bernády György polgármester idejében kapta mai formáját. 1948-ban az államosítással megszűnt az iskola református kollégiumi státusza, 1956-ban vette fel Bolyai Farkas nevét. Egy ideig fiúlíceum volt, 1960-tól pedig vegyes tannyelvűvé vált. 2005-től lett újra magyar intézmény. Az iskola épülete 2012-ben, hosszas folyamat után került vissza az Erdélyi Református Egyházkerület tulajdonába.

A Református Kollégium 2000 őszén lett újra önálló tanintézmény, előtte a Bolyai kereében működtek a teológiai és asszisztensképző osztályok. 2003-tól elemi és általános iskolai tagozata van, 2012-ben pedig a cserealjai egyházközség területén óvoda létesült, így az intézmény az óvodától a posztliceumig kíséri ma 602 diákját 22 osztályközösségben, 62 munkatárs közreműködésével.

A további tervek között szerepel egy ingatlan felépítése a Bolyaival közösen a két iskola elemi osztályainak, egy új bölcsőde létesítése az egyházkerület által vásárolt épületben és egy szakiskola indítása a Sapientia EMTE campusán. A duális szakoktatás közösen zajlana a helyi gazdasági egységekkel, minőségi szakoktatást nyújtva Marosvásárhelyen a magyar diákoknak. A cél tehát minden korosztály és oktatási terület lefedése, 21. századi körülmények biztosítása és ezek társítása a keresztyén szemléletmóddal – mondta el Benedek Zsolt kollégiumigazgató. A Bolyai-líceummal jó kapcsolatot ápolnak, hiszen egy épületen osztoznak, közősek a gyökereik és az értékeik, és a jövőt is együtt tervezik. „Mindkét intézmény szerepe Marosvásárhely és a magyarság szolgálása” – tette hozzá Benedek Zsolt.

„A kollégium nagyszerű szolgálati terület, tele rengeteg lehetőséggel” – mondta el Lukács Vilmos iskolalelkész. Beszámolt arról, hogy bár a járvány miatt sokáig kimaradtak az iskola közösségi alkalmai, mára sikerült újrászervezni az életet: a rendszeres áhítatok mellett újraindultak a különböző csoportos foglalkozások, aktív diáktanács működik, de a zenecsapat, színkör, iskolaújság és a kórus is népszerű a di-

Új ingatlan épül a két iskola elemi osztályainak. Az alapkövet július 1-jén helyezték el

ákok körében. Emellett új kezdeményezések is születtek, mint a fotóklub, irodalmi est, sítábor és különböző összerázók. „A refi szerintem különleges hely, olyan, mint egy család. Itt nemcsak a tárgyi tudás megszerzése a cél, hanem a hangulat, a közösség abban is segít, hogy keresztyén értékeket hordozó, azokhoz ragaszkodó, felelős embereket engedjen ki a világba” – fűzte hozzá az iskolalelkész.

A kollégium igazodik az egyházkerület református iskoláknak szánt küldetéséhez, hogy hitvalló magyar református fiatalokat neveljen, de a más felekezetű diákokat is tárt karokkal várja, lehetővé téve számukra a saját vallásuk megismerését, követését. Ezt vállalta a Bolyai Farkas Elméleti Líceum is, amikor 2019-ben együttműködési megállapodást írt alá az Erdélyi Református Egyházkerülettel, így a református iskolahálózat partnerintézményévé vált.

„A 2019-es szerződéskötés óta egyértelműen sokat javult az iskola és egyház közötti kapcsolat” – mondta el Hajdú Zoltán, aki januártól vezeti igazgatóként a Bolyai-líceumot. Hozzátette: kitűnő kapcsolatot ápolnak a Református Kollégiummal, közösen dolgoznak a két iskola fejlődéséért, hiszen szerinte a két iskolának együtt kell előre haladnia. Az intézmény jelenleg 1054 diákot fogad be 38 osztályban, ehhez társult hivatalosan június 1-től a II. Rákóczi Ferenc Római Katolikus Teológiai Líceum 15 osztálya, tanárai és munkatársai. A Bolyai így közel 1500 diák tanításáért felel. Nagy felelősséget vállal, hiszen létrejötté óta a város és Maros megye szintjén is a magyarok egyik legfontosabb intézménye, magas szintű oktatást biztosítva a humán és reál tudományok terén egyaránt – mutatott rá Hajdú Zoltán, majd hozzátette, a kollégiummal közösen arra törekszenek, hogy diákjaik a továbbtanulásban és életük során is megállják helyüket a világban.

Az iskolának aktív közösségi élete van, diákszövetség, zenekör, kórus, néptáncsoport,

fotóklub, művészkör, de saját rádió és diákújság is működik Tentamen néven. A tanároknak is saját kórusa van, sporttevékenységeken, szabadidős foglalkozásokon vesznek részt közösen, és külföldi továbbképzések is biztosítják a szakmai fejlődést, közösségépítést.

Az egyházkerülettel kötött megállapodás magában foglalta egy iskolalelkész állás létesítését a Bolyaiban, így vállalta Csenderi Levente marosvásárhelyi lelkipásztor a szolgálatot. Elmondta, teljesen új út indult az iskola életében, így nem volt könnyű beilleszkedni az elején. A járvány is akadályozta a szolgálatot, de a diákok egyre inkább igénybe veszik a lelkigondozói alkalmakat, az osztályfőnökök témákat javasolnak beszélgetésekre, és gyümölcsözőek az osztálylátogatások is. „Úgy gondolom, jó lépés volt az egyházkerület részéről az együttműködés létesítése, hiszen minden iskolában vannak a fiataloknak kérdései az emberi életéről, kapcsolatokról, hitről. Minden alkalmat megragadok, hogy találkozzak a diákokkal, és egyre inkább érzem, hogy az én szolgálatom is része az iskola életének, és jó hatása van a közösségre” – fejtette ki Csenderi Levente. A változás egyik látható formája, hogy mára a tanulók is a békesség Istentől köszönést használják. A lelkipásztor elmondta, a két tanintézmény felkarolja az ügyet, istentiszteletekkel kezdődik és zárul a tanév, a nagy ünnepeken pedig megtöltik a Vártemplomot és a Gecse utcai templomot.

Eközben az egyházkerület és a magyar kormány jóvoltából 2018 óta kívül-belül teljesen megújult az iskola, és szeptemberben közös ünnepségen tervezik átadni az impozáns épületet. Kéz a kézben, a közös gyökerekre emlékezve, fejlődő közösségként halad tehát a két intézmény az egyház ernyője alatt, hogy továbbra is meghatározó része lehessen a marosvásárhelyi és Maros megyei magyaroknak, keresztyéneknek.

Fotó: Kiss Gábor

Híd a szórvány- és tömbmagyarság között

Medgyesi és sepsiszentgyörgyi fiatalok közös programja

Az elmúlt tanévben különleges élménnyel gazdagodtak a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium hatodik osztályos diákjai és a medgyesi egyházközség hasonló korú gyerekei, hiszen közös szórványprogramnak lehettünk részesei. A Székely Eli Anna medgyesi tiszteletes asszony és a mikós csapat osztályfőnöke közötti barátság volt az indítéka a programnak. Célja az volt, hogy a diákok egymás életterének a közvetlen meg tapasztalása által megismerkedhessenek a szórvány- és a tömbmagyarság sajátos életformájával, egymás kulturális hagyományaival.

Idén tavasszal a mikós diákokkal ellátogattunk Medgyesre. A találkozásunk kezdetén a két közösség diákjai a játékok során hamar összebarátkoztak. Székely Zoltán lelképásztor vezetésével közös medgyesi városnézés során megcsodálhattuk a Rosenhauer-házat, a Forkesch-tornyot és a Harangok tornyát, sétánkat a Szent Margit evangélikus templom meglátogatásával zártuk, amelyet az egyik legnagyobb gótikus stílusban épült erdélyi szász erődtemplomként tartanak számon. A tiszteletes asszony bemutatta a gyülekezeti diakóniát, amelynek köszönhetően a diákjaink megértették: a tevékenység a jézusi szereteten alapuló önkéntes munkára épül. Megtekintettük Oscar Wilde művét, *A boldog herceg* című előadást, majd ellátogattunk a Hermann Oberth (erdélyi szász úrkutató) Emlékházba is, amely egyfajta úrmúzeumként működik. A tárlatvezetés során számos hasznos információval gazdagodtunk az úrhajózás és a Holdra szállás történetéből, megcsodálhattuk az úrhajós gyakorlóruhát, a Buran űrsiklót, a V2 és a Saturn V rakéták modelljeit. A vasárnapi istentiszteleten a házilag készült diákokkal közösen rövid műsort mutattunk be a medgyesi gyülekezet tagjainak, így próbáltuk kifejezni köszönetünket a vendégfogadásért.

Szórványprogramunk a nyári vakáció első napjaiban a medgyesi diákok sepsiszentgyörgyi látogatásával folytatódott. Programindítónak a sepsiszentgyörgyi Cimborák Bábsházában *A fák titkos szíve* című előadásra vettünk részt. Ezt egy afrikai népmese ihlette, aminek a témája szoros kapcsolatban áll a Bibliából ismerős élet fájával. A várost és környékét

A mikós és a medgyesi gyerekek a sepsiszentgyörgyi belvárosi templomban

sétavonatozás során mutattuk be a medgyesieknek, amely magába foglalta Sugásfürdő meglátogatását is. A felfedező sétánk a Vártemplomban folytatódott, ahol Dénes Katinka lelkész nő megismertette a diákokkal a Vártemplom történetét. A gyerekek nagy örömeire ellátogattunk a SEPSI OSK stadionjába is – Kertész Dávidnak, az OSK Klub alelnökének köszönhetően megcsodálhattuk az újonnan épített stadiont, még a csapat öltözőjébe is betekínthettünk. Együttlétünk során a Művész filmszínházban megtekintettük az *Elcanto* című spanyol animációs kalandfilmet, ami megerősítette bennünk a család megtartó erejének fontosságát. A Vadászati Múzeumban szervezett foglalkozás során a Kárpát-kanyar gazdag állatvilágának a megismerése mellett a térség vadászati kultúrájába is betekintést nyerhettünk. Isten áldását kértük a további közös munkánkra a belvárosi templomban, ahol a Medgyesén már bemutatott műsorunkkal örvendeztettük meg a gyülekezetet.

Örömről a Székely Mikó Kollégium és a medgyesi egyházközség mellett programunkat támogatta Kovászna Megye Tanácsa is. Hálával töltött el az Úr áldásának meg tapasztalása, tevékenységünk során összefonódott a templom és az iskola, egymás által lélekben és hitben is gazdagodtunk. Bízom benne, hogy e barátságok tovább szövednek diákjaink között, és lesz folytatása az elkezdett munkának.

KINDA ELEONÓRA OSZTÁLYFŐNÖK

Hirdetés

Úrvacsorai kiskehely
rozsdamentes anyagból,
generációkon átívelő
használatra

www.szekelymuvek.hu
E-mail: szekely94bt@gmail.com
Tel.: +36 30299 5129

**Toronyjavítás
-festés
-bádogozás**

LUKÁCS ALPIN'S

0744 612 079

*Kalotaszegi
Orgonaépítő
Manufaktúra*

vállal

orgona- és harmóniumjavítást, hangolást,
építést és átépítést, illetve
keres kidobásra (tölt, javíthatatlan hangszereket,
továbbá gyümölcsfa- és bukszustörzset.

Kovács Tibor
tel: 0742-503.803, tajpankov@yahoo.com
https://www.facebook.com/Orgonarestauralas

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

https://reformatus.ro/mediatar/kiadvanyok/uzenet • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

